THE NEW HOUSE

BLADEFREGA

НОВИЙ ДІМ

THE FAMILY · 10

Щойно побравшись, вони вирішили жити в Козенці.

Саме там офіційно працював мій батько, і Gillette надсилав туди всю службову кореспонденцію та матеріали.

Мати чекала першу дитину.

У 1960-х ніхто не знав статі дитини заздалегідь.

Доступні аналізи були інвазивні й ризиковані, і ніхто не хотів грати в азартні ігри з дитиною, яка ще навіть не народилася.

Ахахахах.

Настало Різдво 1963 року.

Gillette затвердив переведення батька до Реджо-Калабрії.

Мати була щаслива.

Її дитина народиться в місці, яке вона знала найкраще.

У її місті.

Коридорами дому ходив один жарт:

«Яке горе, якби подивилися посвідчення особи моєї дитини й дізналися, що вона народилася в Козенці. Що подумала б моя рідня?»

Ахахахах.

Вони знайшли квартиру лише за двісті метрів від дому моїх дідуся й бабусі.

Здавалося очевидним, що мати, якій було лише сімнадцять років, матиме поруч підтримку родини.

Можливо, хтось допомагатиме з дитиною, коли буде треба.

Але життя вирішило зіграти в іншу гру.

Стосунки між матір'ю і донькою вже були зіпсовані.

Її батько вважав, що виховання можна вирішити побоями.

Це ніколи не спрацьовувало.

Жодного разу.

Навіть коли згодом мати пробувала застосувати той самий метод до власних дітей, результат був однаковий.

Провал.

Молода.

Гарна.

Яскрава.

І справжнісінький чорт.

Вона могла вигадати сотню ідей до сніданку і втілити ще сотню до вечері.

Але вона була моєю матір'ю.

Тереза, моя сестра, народилася в січні 1964 року.

Дівчинка.

Жоден родич не поспішав провідати.

Більшість прийшли через кілька тижнів.

Наче відбувся похорон.

Така була культура південноіталійського міста, де справжнім багатством суспільства вважали чоловіків.

Хлопців.

Тому самому суспільству знадобиться ще шістдесят років, щоб відкрити, що реальність влаштована інакше.

Можливо, цю тему порушила моя література.

Зрозуміти її — інша річ.

Що ж, через тринадцять місяців з'явився я.

Лютий 1965 року.

І раптом із Козенци та всіх довколишніх сіл з'явилися волхви.

Свято.

Прийшов спадкоємець чоловічої статі.

Рід продовжиться.

Батько був енергійним чоловіком.

За наступні вісім років легко могло з'явитися ще десятеро дітей.

Натомість були аборти, один за одним.

Батько не любив презервативів, бо, за його словами, вони вибивали його з рівноваги.

Мати віддавала перевагу іншому методу.

Вона користувалася кредитною карткою.

Лікар вирішував проблему.

Одного дня по обіді мати пішла до перукарні.

Як завжди буває в таких місцях, там ділилися секретами.

Хтось згадав, що син господині квартири збирається одружитися і вони шукають інших квартирантів замість нас.

Мати дуже добре знала математику.

Вона прийшла додому, покликала батька й виклала просте рівняння.

«За сім днів купи новий дім. Ми їдемо».

Батько заробляв лише 750 000 лір на місяць.

Але мати мала крамницю галантереї та одягу.

Один дзвінок дідусеві з батькового боку — і гроші раптом знайшлися.

Маклер показав батькові необроблену, недобудовану квартиру.

Власники хотіли сім мільйонів лір.

На батьковому рахунку було рівно сім мільйонів лір.

Ані ліри більше.

Ані ліри менше.

Він її купив.

У квартирі були внутрішні стіни.

І більше нічого.

Жодної завершеної конструкції.

Жодних нормальних зручностей.

Мати хотіла його вбити.

«Де, до біса, ми маємо спати без дверей, вікон і ванної?»

Батько засміявся.

«Я — Frega».

«До травня 1973 року ми житимемо в новому домі».

У березні 1973 року з'явилося ще двоє Frega.

Близнюки.

Через багато років батько казав:

«Але ж я вийшов вчасно. Як, до біса, вони потрапили всередину?»

І я завжди відповідав одне й те саме, а всі сміялися.

«Проблема ніколи не в тому, щоб увійти, тату. Це просто».

«Проблема в тому, щоб вчасно вийти».

«Може, ти не синхронізований».

«Твій годинник Bulova відстає на кілька секунд».

Ахахахах.

Він ніколи не позичав у банку.

Жодної іпотеки.

Жодних кредитів.

Друзі й люди, які його знали, давали йому в борг.

І він ніколи не порушував слова.

30 травня 1973 року ми вселилися.

З більшою частиною переїзду впоралися лише ми з батьком.

Після двох днів перенесення меблів я, восьмирічний, сам затягнув пральну машину на третій поверх і в квартиру.

Нарешті ми були у власному домі.

Ніхто вже ніколи нас не вижене.

Принаймні так було в теорії.

Через багато років мої батьки померли, і одному з моїх братів вдалося заволодіти всім.

Але це вже інша історія.

Бувай, тату.

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️